

La REVISTA

DE BLANQUERNA

Gener 2009 | Universitat Ramon Llull | Núm. 20

Seixanta anys
fent universitat

Decàleg del bon professional

Els deu conceptes clau dels discursos dels padrins de graduació

El dia de l'acte de graduació és un dels més emotius de tot universitari. L'orgull d'acabar els anys de carrera, la satisfacció d'haver aconseguit una fita i l'interrogant pel futur que es desvetlla converteix aquest dia en un magma interior confús. En motiu dels seixanta anys de Blanquerna, hem fet una selecció d'aquests discursos i hem resumit en deu conceptes els missatges més repetits pels padrins de graduació de les titulacions de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport, Infermeria, Fisioteràpia, Nutrició, Logopèdia, Relacions Laborals, Comunicació audiovisual, Periodisme i Publicitat i Relacions Públiques. Una selecció que ha esdevingut un manual per exercir qualsevol professió.

Ètica

L'ètica en tota professió és l'expressió màxima del bon fer professional, la teoria del comportament moral en l'exercici professional. És la manera d'obrar que ha de regir qualsevol activitat, i els padrins de graduació han volgut accentuar aquesta exigència que comporta exercir qualsevol professió. El doctor Joan Manel del Pozo, catedràtic de Filosofia i exconseller d'Educació, subratlla la finalitat de l'educació: "Sereu professionals de la construcció de persones, tindreu molts recursos, però el problema són les finalitats. La idea que hem de servir és la construcció de persones autònomes, lliures i responsables."

El Dr. Àlvar Net, director del Servei de Medicina Intensiva de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, assenyalava l'ètica aplicada com el principi rector de la professió: "Que la nostra actuació, tant personal com professional, estigui orientada pels principis elementals de l'ètica i la bioètica, i, per tant, que la beneficiència, la no-maleficència, l'autonomia i la justícia no siguin paraules buides de sentit, sinó que siguin aplicades en el dia a dia."

"L'ètica, en periodisme, és primordial perquè, de la nostra tasca, en dependrà la visió del món que es formi l'home contemporani." Amb aquesta sentència, el mestre dels periodistes Ryszard Kapuscinski atorgava a l'ètica el valor màxim de l'exercici de la professió. En la mateixa línia, la periodista de Televisió Espanyola Rosa Maria Calaf convidava els acabats de graduar en Comunicació a seguir una mateixa bandera: "Tots sou comunicadors i heu de portar la mateixa bandera, la de l'ètica. Aquest ha de ser el vostre far, sigui quina sigui la nau que tripuleu. No-

més una feina basada en l'ètica pot generar amb el temps una bona reputació." I el president mundial de BBDO Worldwide, Allen Rosenshine, subratllava aquest aspecte per la conseqüència que la professió exerceix en les persones: "Més enllà de les tecnologies, les antigues o les noves, els continguts de les vostres comunicacions poden afectar el món, i poden canviar-lo, per a bé o per a mal. El que digueu, el que mostreu, el que feu, pot fomentar la democràcia o la dictadura, l'entesa o el fanatisme, la bona voluntat o l'odi."

Un aspecte relatiu a l'ètica és la veritat. En els actes de graduació de la Facultat de Comunicació, el triangle entre ètica, veritat i responsabilitat s'han donat la mà. Jaume Roures, periodista i un dels creadors de Mediapro, la primera productora catalana i una de les més importants de l'Estat espanyol, exposava una visió conciliadora de la defensa de la veritat: "Les feines que heu triat us fan defensors dels drets de la gent. Teniu aquesta responsabilitat. La llibertat d'expressió no és solament que la gent pugui defensar les posicions diferents, sinó el dret a ser escoltat, que les veritats de tothom siguin respectades i tingudes en compte. Hem de buscar sempre les raons de cadascú, vosaltres tindreu les eines per fer aquestes veritats evidents." El president de Bassat, Ogilvy & Mather España, Lluís Bassat, apuntava un quart aspecte, la confiança envers els professionals de la comunicació: "Algunes persones pensen que els professionals de la publicitat tenim tendència a mentir. I no hi ha res més lluny que aquest pensament... No ens ho podem permetre perquè vivim de la confiança dels altres. (...) No es tracta de ser venedor bo o dolent; es tracta de dir la veritat."

Responsabilitat

La responsabilitat en exercir qualsevol professió és, sense cap mena de dubte, la crida comuna de tots els padrins de graduació. Exercir amb responsabilitat la vocació que un sent, tenir en compte la dimensió d'un mateix i de l'altre, ser conscients que tot allò que fem mitjançant la nostra tasca diària afecta a algú. En el cas de la comunicació, els padrins d'aquesta titulació han fet palesa aquesta necessitat d'exercir l'ofici de manera plenament responsable. El mestre dels periodistes Ryszard Kapuscinski era investit doctor *honoris causa* per la Universitat Ramon Llull

Josep M. Espinàs

Dr. Jorge Wagensberg

Miquel Martí-Pol

uns quants dies abans d'apadrinar la 8a promoció de Comunicació. En el seu discurs de graduació apel·lava a la responsabilitat d'exercir de comunicadors a causa de la capacitat de modelar l'opinió de la gent: "Avui vostès entraran en el món dels mitjans de comunicació, o, el que és el mateix, en un món de creixent responsabilitat. Doncs en el segle XXI, els mitjans de comunicació no solament informen sinó que creen estats d'opinió; modelen la imatge que la societat moderna es forma del món contemporani. D'aquí l'enorme responsabilitat que recau sobre el periodista." Manuel Gutiérrez Aragón, realitzador de cinema, sintetitzava aquesta tasca en la capacitat dels mitjans de crear vida: "El llenguatge audiovisual nostre que tant critico té una cosa magnífica: és inventor de vida. Durant un segle ha contribuït a construir la modernitat, a modificar la moral, a crear hàbits de consum, i potser avui més que mai és un llenguatge inventor de vida. (...) A partir d'ara vostès no solament inventaran vida en la seva professió, sinó que contribuiran a inventar la vida de tots. Tenen, en aquest sentit, una gran responsabilitat."

La responsabilitat també recau, com no podia ser d'altra manera, en l'educació, i un dels qui millor resumia aquesta funció fou el mestre, pedagog i escriptor Emili Teixidor, el qual sentenciava sàviament: "La de mestre és la professió més bonica del món, però també té una gran responsabilitat, ja que tindreu a les vostres mans el futur d'aquesta societat."

Formació continuada

"El pas per la universitat deixa sempre petjades, i una és el desig de saber més. No deixeu d'estudiar", sentenciava el Dr. Álvaro Marchesi, catedràtic de Psicologia Evolutiva i de l'Educació de la Universitat Complutense de Madrid en el seu discurs. Aquest desig de saber més obliga tots els professionals a una formació continuada. Ho exposava també Lluís Franco, conseller de Treball de 1999 al 2002: "Estem vivint l'època de prosperitat més llarga que hem conegut. Haureu de ser capaços de responsabilitzar-vos de la vostra feina, de fer-la cada dia, i de fer-la ben feta. Per això haureu de seguir estudiant i formant-vos."

Les graduacions dels alumnes de les diferents facultats ha coincidit amb un moment històric marcat pel canvi, la tecnologia i la informació. Aquest escenari dibuixa una exigència de la qual alertava, entre d'altres, el periodista Ryszard Kapuscinski: "Els nostres lectors, oients, espectadors ens col·loquen cada vegada el llistó més alt, ja que ells també estan més formats. Si volem ser creïbles, fefaents i influents, haurem d'anar sempre un pas per davant dels destinataris de la nostra feina." I més enllà encara, José Manuel Lara Bosch, conseller delegat del Grup Planeta, alertava els joves llicenciats que al cap de cinc anys desconixerien tècniques que serien motiu d'estudi de les promocions següents: "No oblideu que els mitjans tecnològics amb què comptareu us obligaran a molt. Us exigiran el que no s'ha demanat mai abans a professionals en la vostra mateixa situació. Per això heu de tenir molt clar que no heu acabat la vostra formació."

La formació i el desig de saber més té un vessant extern que facilita i fa encara més professional l'exercici de la tasca encomanada, però per Joan Corbella, metge psiquiatre, la formació ha d'anar acompanyada d'una passa més: "No deixeu d'estudiar mai, (...) i no deixeu de cuidar el vostre interior." En aquest sentit, el psiquiatre Luis Rojas Marcos obria el ventall d'opcions per aconseguir una vida satisfactòria i feliç: "No us obsessioneu amb la feina com l'única font de satisfacció en la vida. Busqueu la diversificació i la compartimentació de les parcel·les que us proporcionin la felicitat. Les persones que gaudeixen amb activitats diferents—hobbies, vida personal—se senten més protegides quan sorgeixen dificultats en una àrea concreta de la seva vida."

Il·lusió, excel·lència i perseverança

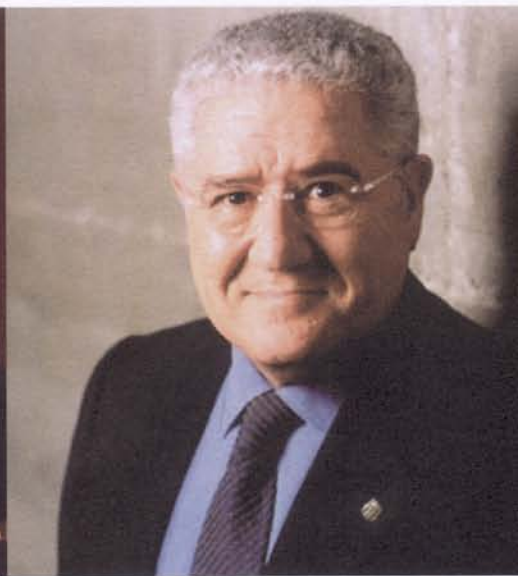
Hi ha molts consells dels padrins davant de quines són les actituds que han de regir l'activitat professional, i van en diverses direccions. José Manuel Lara Bosch aconsellava als seus apadrinats "constància, valor i sort". El Dr. Joan Manel del Pozo es decantava també per tres condicions per tal de fer bé la feina: "Primera, un elevadíssim sentit del respecte en la vostra tasca professional. (...) Segona, no solament respecteu, també esti-

Dr. Luis Rojas-Marcos

Stephen Frears

Lluís Bassat

meu. Estima aquell qui formes. I la tercera, conèixer. La societat reconeix que sabeu coses, i això no ha de parar mai. Sou professionals del coneixement. (...) Per tant, coneixeu, guadiu, viviu."

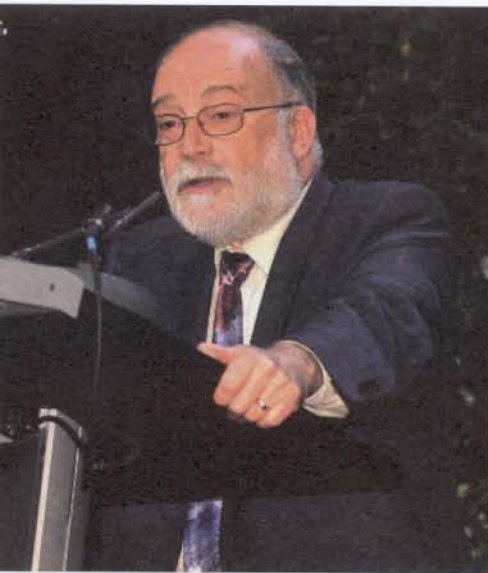
Més en concret, segons la professió, hi ha actituds que s'han reclamat en les graduacions. En Psicologia, el Dr. Álvaro Marchesi demanava als acabats de llicenciar il·lusió i flexibilitat: "El ritme de canvi és tan accelerat que es fa difícil predir el futur. En aquest context heu de mantenir la il·lusió per la vostra professió, però heu de ser flexibles davant les situacions de canvi permanent. Obrir-se camí és una estratègia de flexibilitat i de recerca d'alternatives. No perdeu oportunitats, però tampoc no us deixeu enganyar per les primeres opcions que us vinguin." I el Dr. Ramon Bayés, catedràtic de Psicologia de la UAB, cal buscar sempre treballar d'allò que un vol: "Estigueu sempre preparats i busqueu allò que us agrada per treballar, i no us amoïneu si passa un any o dos o cinc i no ho trobeu. Gaudir d'una feina no té preu."

Als llicenciats en Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport, un dels qui ha donat consells més estructurats ha estat Emili Teixidor, mestre, pedagog i escriptor, el qual els va recomanar equilibri, intimitat i dignitat: "Equilibri: 'si no vigileu el vostre quilibri intel·lectual, el d'entrades i sortides, us trobareu buits, exhausts i fastiguejats per la rutina de les lliçons repetides. L'única manera de mantenir l'equilibri és l'estudi. Dediqueu un quant temps cada dia a llegir, no solament les lectures professionals, sinó aquelles lectures voluntàries i obertes que us ajudin a perfeccionar el llenguatge'. Intimitat: 'tingueu present que la manca de lectura us pot assecar el cervell, però la manca d'intimitat us pot assecar el cor'. Dignitat: 'l'escola forma part de les passes de l'infant i el jove per entrar al món adult, i en aquest sentit no pot ser una mera continuació de les delícies de la llar. L'aprenentatge de la socialització demana uns espais neutres, segurs, respectuosos, però allunyats de l'excés de protecció domèstica.'"

Valero Rivera, entrenador del Barça d'handbol en el moment d'exercir de padri, recomanava: "Justícia, exigència i il·lusió. Si-

gueu justos encara que per ser-ho a vegades us ho passeu malament i dormiu poc. (...) Tracteu els altres com us agradaria que us tractessin a vosaltres, poseu-vos en el lloc de l'altre. Són coses molt senzilles i molts difícils alhora." Mentre que el Dr. Jordi Segura, director del Laboratori d'Antidopatge i membre de la Comissió Mèdica del COI, recomanava als llicenciats en Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport saber treballar en equip: "A vegades, en la vostra professió, haureu de fer la cursa en solitari i tractar d'arribar entre els primers, però sovint haureu de fer treball d'equip; us adonareu que la interdisciplinarietat és molt important."

També és necessari, segons els padrins, una actitud atenta i reflexiva: "Un mestre és una persona amb una actitud atenta, reflexiva, disposat a aprendre i convençut que les coses es poden fer millor. (...) Ser mestre no és un estat, és una aspiració", deia la Dra. Pilar Benejam, catedràtica de Didàctica de les Ciències Socials de la UAB, la qual demanava també als futurs mestres: "Sigueu persones joioses, capaces de descobrir al món la bellesa i la bondat, persones capaces de participar apassionadament en la millora del món en el qual vivim". I valentia, afegia Roser Capdevila, il·lustradora i mestra: "Els que feu Magisteri sou molt valents, i jo crec que teniu tot el futur per modelar, per ajudar, per ensenyar: els d'educació física, la fortalesa; els d'especial, la valentia; els d'infantil, l'alegria; els de musical, la sensibilitat; els de llengües estrangeres, la comunicació." I als pedagogs, el Dr. Jorge Wagensberg, director de l'Àrea de Ciència i Medi Ambient de la Fundació La Caixa, els demanava ser estimuladors: "Un bon pedagog és un bon estimulador, un bon proveïdor d'estímuls." I el Dr. Arcadi Oliveres, expert en economia mundial i president de l'ONG Justícia i Pau, posava l'actitud de base i la finalitat de qualsevol educador: "Assumiu els valors que us han donat en l'ideari de Blanquerna, perquè són exactament els que fan falta per ser bons mestres. (...) Què l'ètica mai no us abandoni i que intenteu sempre ser coherents amb les vostres actuacions. (...) Valoreu la diversitat, tothom serveix per a alguna cosa i s'ha de valorar sempre allò que cada criatura sap. (...) Si alguna finalitat

Dr. Arcadi Oliveres

Gervasio Sánchez

Dr. Joan Corbella

heu de tenir per sobre de totes les altres és ensenyar als nens i a les nenes a ser feliços.”

Als graduats en Infermeria, Fisioteràpia i Nutrició, el doctor Àlvar Net, accentuava l'excel·lència en la feina: “Us animo a conservar el valor de l'excel·lència en la vostra feina. No n'hi ha prou de treballar, cal que es treballi bé. En el context actual del nostre sistema sanitari, el treball de grup és imprescindible i és o hauria de ser sinònim d'eficàcia al servei dels ciutadans.” Gervasio Sánchez, fotoperiodista, reclamava un pas més profund als professionals: “El contacte amb el sofriment sempre acaba amarant de dolor, (...) i el dolor penetra fins al més profund de la nostra ànima i mina els nostres somnis. Assistir els malalts, sigui en un polsós hospital de campanya africà o al centre mèdic més modern del món, no és fàcil ni còmode, i moltes vegades pot generar grans dubtes existencials. Per això, el principal reglament a l'hora d'exercir la vostra professió ha d'estar en consonància amb la vostra pròpia consciència.” I Glòria Rognoni, actriu i directora teatral, que es mou en cadira de rodes des que va patir un accident en un assaig de teatre, sol·licitava als graduats no perdre mai la sensibilitat: “Mai no permeteu que la quotidianitat de la vostra feina us faci esdevenir freds i impenetrables. La persona que estarà a les vostres mans és algú que es troba en una situació única, no quotidiana, i, per tant, hipersensible, preocupada, espantada; que mereix i agrairà la vostra curiosa sensibilitat.”

Als llicenciats en Comunicació, els padrins els demanaven una actitud oberta, curiosa i responsable. Rosa Maria Calaf els recomanava vivament: “Viatgeu; viatgeu molt per dins i per fora. No us tanqueu ni en vosaltres mateixos ni en un únic lloc. No confongueu l'èxit amb l'excel·lència. (...) Aspireu a la decència, practiqueu la bona educació. Sigueu tenaços i humils, però decidits.” Mentre que Ryszard Kapuscinski, un viatger consumat: “El món d'avui és multiracial, multireligiós i multicultural. I aquests trets de la nostra contemporaneïtat ens exigeixen actituds i comportaments determinats: tolerància, voluntat de conèixer i comprendre l'altre, diàleg i respecte.”

Stephen Frears, cineasta britànic, els animava a sortir d'ells mateixos: “Sigueu atrevits i curiosos. (...) Esperar asseguts que les coses ens caiguin del cel és una mala opció. No vulgueu conquerir el món a la primera, seguïu els passos que us marca la vostra vocació.” El periodista i escriptor Josep Espinàs els exhortava a ser pacients i exigents: “Només podem aspirar a l'èxit possible a través de la continuïtat i l'aprenentatge. Aquesta actitud sembla poc ambiciosa; però, al contrari, ho és molt, perquè demana una exigència progressiva, exigència d'ofici, exigència de dedicació.”

Estimar la persona que tenim al davant

Els discursos dels padrins tenen, com anem veient, un vessant humanístic per defecte. Per aquest motiu no és estrany que el moll de l'os de la majoria, excepte els de Comunicació, sigui una crida a estimar: estimar els alumnes, estimar els malalts... El Dr. Francesc Rovira, catedràtic de l'Escola de Mestres Blanquerna, subratllava precisament el poder de l'estimació i l'elogi vers els alumnes: “Com a padri us desitjo que estimeu els vostres alumnes. (...) Els vostres alumnes se sentiran estimats si aneu a classe amb il·lusió, amb ganes, amb interès, si els dediqueu temps de qualitat. (...) L'elogi té un poder màgic, tots els alumnes tiren endavant quan tenen un mestre que els fa un elogi sincer.” El mateix Dr. Rovira els donava la clau per saber com estimar: “Només estima de veritat el mestre que troba l'equilibri entre la comprensió i l'exigència, la tolerància i posar límits. (...) El millor mestre és aquell que després de tot un curs deixa els alumnes amb un nivell d'autoestima més alt que abans. Però només pot tenir autoestima aquell que s'ha sentit estimat.” De la mateixa manera, Jaume Cela, mestre i escriptor, també puntualitzava el dret de l'alumne a sentir-se estimat: “No doneu mai una mala imatge dels vostres alumnes. Un mestre mai no ho pot fer. Tot nen o nena té dret a conservar i que se li doni una bona imatge d'ell mateix. En la base de l'aprenentatge hi ha un element molt important: l'autoimatge. (...) I si no els estimeu, heu de fer veure que sí, perquè la capacitat d'aprenentatge d'un nen que no se sent estimat pel seu mestre queda compromesa.”

Allen Rosenshine

Dr. Jordi Segura

Dr. Ryszard Kapuscinski

Així, doncs, estimar l'alumne i preservar la seva autoimatge en aquesta etapa de creixement i formació són clau per al procés d'aprenentatge.

Als graduats que exerceixen tasques assistencials, com ara els d'Infermeria, Nutrició i Fisioteràpia, els padrins els exhortaven en diferents direccions. Joan Corbella, metge psiquiatre, els animava a estimar allò que farien, a assistir els pacients a casa seva: "La sanitat sortirà dels hospitals i anirà a les cases. La medicina familiar serà cada vegada més important. Per això us animo a estimar apassionadament la tasca assistencial." Però el psiquiatre Luis Rojas Marcos apuntava més enllà, i els desafiava amb un repte: "No hi haurà situació que posi més a prova la vostra empatia que la cura de pacients terminals. (...) La negació de la mort, tan imbuïda a la nostra cultura, explica que hi hagi tants malalts que expirin lluny de casa, privats d'un final íntim en companyia de familiars i amics. (...) La idea de morir bé és estranya per a molta gent, però us asseguro que les bones morts existeixen. Ningú no hauria de morir aclaparat pel dolor ni abandonat a la seva soledat. Avui us vull demanar que mai no deixeu passar l'oportunitat de cuidar un pacient terminal." I un altre punt de vista interessant, el d'un metge que passa per una malaltia, l'oferia el Dr. Albert Jovell, director de la Fundació Biblioteca Josep Laporte i impulsor de la Declaració de Barcelona dels drets dels pacients, el Fòrum Espanyol de Pacients i la Universitat de Pacients: "Els metges malalts tenim moltes coses a dir per millorar la relació metge-pacient, perquè hem viscut als dos costats. (...) Jo puc entendre que no em curin, però no entendria mai ni acceptaria que ni em cuidin."

I en els moments de dubte, en aquells instants en què la persona que es té al davant, ja sigui un alumne o un malalt, reclami una resposta que t'aclapari, Eulàlia Bosch, professora de Filosofia, recomanava mirar enrere i veure com ens han tractat a nosaltres mateixos, i respondre de la millor manera que recordem: "Els nens arriben a un món que els és totalment desconegut, i de ben petits arribaran a les vostres escoles, a les vostres mans, amb por i desconcert. Res no us farà més sensibles a la

seva mirada suplicant i al seu constant qüestionament que recordar els detalls del vostre propi procés de creixement, el rastre del qual trobareu una i altra vegada en aquesta llibreta que avui us proposo començar."

En aquest repte d'estimar, d'estimar-ho tot i a tothom, Miquel Siguan, catedràtic de Psicologia, donava pistes de com arribar a fer-ho: "La nostra tasca és ajudar els altres; per això cal comprendre'ns millor i valorar més la nostra responsabilitat, i, per entendre millor els altres, cal que ens entenguem millor nosaltres mateixos. Aquesta és certament una tasca que no s'acaba mai. Té dificultats, implica moltes decepcions, però té també moltes compensacions."

La persona com a centre

Molt lligat amb el punt anterior, però important en ell mateix per l'explicitació que n'han fet al llarg dels anys els diferents padrins i padrines de les promocions, és posar la persona al centre de tot l'exercici de la professió, sigui quina sigui. Lluís Franco, conseller de Treball, ho resumia d'aquesta manera: "L'eix central de les relacions laborals és la persona. (...) A la feina passem la major part del nostre temps. (...) Les empreses necessiten gent amb capacitat d'aprendre, i vosaltres haureu de saber motivar i aconseguir que les aptituds es tradueixin en actituds. Les persones representen un factor clar. Tingueu sempre clar que la feina és al servei de les persones i no les persones al servei de la feina." I el doctor Jordi Estapé, oncòleg i catedràtic emèrit de la UB, recordava la importància del nom, de saber el nom de la persona amb qui tractes: "En l'assistència, cal atendre persones, no malalts. Sempre dic que no hi ha malalts, hi ha persones malaltes! De vegades, se sent en una sala: el 7 és un estómac, el 8 una pròstata... Aquest llenguatge atempta la dignitat de la persona. El pacient té un nom, utilitzeu-lo, pregunteu-li per la seva família, pels seus plans..."

Un dels qui va parlar més clar d'aquesta manera d'actuar envers l'altre va ser el poeta Miquel Martí i Pol. En el discurs de graduació, llegit per la seva dona a causa de la seva impossibilitat

Glòria Rognoní

Jaume Roures

Àlvar Net

de moviment i de parla, adreçava als acabats de llicenciar el suggeriment següent: “Em guardaré prou de dir-vos que el malalt sí que té raó sempre, però m’atreveixo a demanar-vos que no oblideu mai que, tot i les seves limitacions, i potser justament per aquestes limitacions, sempre és el més feble quan manifesta sentiments, il·lusions, desitjos, que de vegades se sent pràcticament sol i indefens, i que molt sovint vosaltres tindreu a la mà no solament la possibilitat d’ajudar-lo físicament i psicològicament, sinó que, fins a un cert punt, de vosaltres dependrà que pugui mantenir o recuperar la confiança en ell mateix i el desig de viure. No vull pas posar-me dramàtic ni tinc gens de ganes de carregar-vos amb responsabilitats excessives; us parlo senzillament des de la meua experiència de malalt.”

Ser empàtics

Sense explicitar la paraula, Martí i Pol i molts altres padrins també han parlat del concepte “empatia”. Posar-se en el lloc de l’altre, entendre i saber gestionar una resposta eficient i adequada és vital per ser un bon professional. Gervasio Sánchez, fotoperiodista, donava aquest consell als diplomats en Infermeria, Fisioteràpia i Nutrició: “Citant el mestre de periodistes Ryszard Kapuscinski, els clínics no serveixen per al meu ofici ni per al vostre. Us heu de mostrar generosos amb els malalts o posar-vos en el seu lloc quan esteu a punt de perdre la paciència. Us donaran molta feina, però també tindreu moltes compensacions.” De la mateixa manera, Luis Rojas Marcos, psiquiatre, proclamava els efectes d’un comportament empàtic: “La vostra missió no és solament sumar anys a la vida, sinó també injectar vida als anys. Mai no ignoreu els beneficis terapèutics de l’empatia, la capacitat de posar-vos en el lloc de l’altra persona i sentir genuïnament i amb afecte la seva realitat.”

Ser bona persona

I finalment tres conceptes, que si bé és cert que no són repetits per la majoria, sí que ajuden a arrodonir el perfil del to dels discursos de graduació.

Ser bona persona es pot donar per sobreentès si es treballa amb responsabilitat, èticament, amb il·lusió, excel·lència, estimant i posant a la persona en el centre de tota actuació. Però pocs ho posaven en paraules. No obstant això, Jaume Cela, mestre i escriptor, els va parlar de la necessitat de la bondat: “Sigueu el més savis possible, és a dir, gent encuriosida per la vida. Però la saviesa ha d’anar acompanyada de la bondat: sigueu bons. I per últim, sigueu feliços, el màxim de feliços en l’exercici d’aquesta saviesa i d’aquesta bondat.”

Vocació

Totes les titulacions que s’imparteixen a Blanquerna tenen un alt component vocacional, i això ho va captar el poeta Miquel Martí i Pol quan deia als acabats de graduar: “Estic segur que tots sou ben conscients que les feines que heu escollit tenen un component vocacional molt intens que us compromet profundament amb els altres, sobretot amb els que sofreixen, i que, a més a més, comporten un altíssim grau d’exigència envers vosaltres mateixos.”

Riure’s d’un mateix

I, finalment, si s’exerceix la professió amb tots els consells i actituds recomanats pels padrins, es podrà pressuposar que sortiran professionals seriosos; per aquest motiu, Jaume Cela els va demanar que no s’oblidessin de quelcom essencial: “Poder riure’s d’un mateix cada dia és molt sa. Els mestres som gent tremendament transcendent, per això ens cal el sentit de l’humor.”

Exercir la professió de manera ètica i responsable, formar-se contínuament, treballar amb il·lusió, excel·lència i perseverança, estimar qui tens al davant, posar la persona en el centre de la tasca professional, exercir l’empatia, ser bona persona, treballar per vocació i riure’s d’un mateix són els conceptes clau dels discursos de graduació de les diferents promocions de les titulacions de Blanquerna. No en va, el lema de la Universitat Ramon Llull és “Ser i saber”, dues paraules que sàviament, i passats els segles, resumeixen a la perfecció l’esperit dels discursos de graduació.